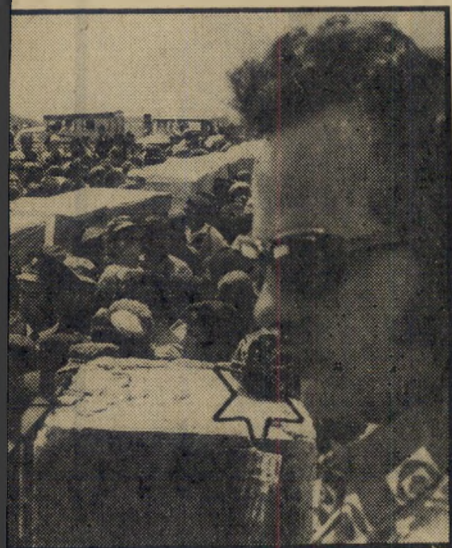

1 הגבעה, במרחק שיבעה קילומטר מגבול לבנון, ממנה ירדו שלושה המחבלים-הרוצחים, שחדרו ביום חמישי, ה-11 באפריל, לקריית-שמונה, במטרה לרצוח ילדים רבים, ככל שיעלה בידם.

„שהמשלה תבוא לגור בקרית-

כ ל הארץ בכתה השבוע עם קריית-שמונה.

החלם והחרדה שתקפו את תושבי עיירת-הספר הגלילית בעיקבות הטבח לאור-היום שהתחולל במרכז עיירחם, היו נחלתם של אורחי המדינה כולה.

משום כך נהרו אלפים מרחוק לקריית-שמונה ביום השישי האחרון. לחלוק את הכבוד האחרון ולהשתתף בהלווייתם של 16 בני העיירה, מתוך 18 הקורבנות שנס' בחו בה. אלפים אחרים שלחו מיברקים, מיכתבי-הודעות, זרי-פרחים. מאות אלפים אחרים קיוו לחלוק את הכאב, היגון והזעם עם תושבי קריית-שמונה באמצעות מכשיר התיקשורת ההמוני — הטלוויזיה — שיביא את ההלוויה לכל בית בישראל.

אלה, האחרונים, התאכזבו. ביום שישי האחרון לא שידרה הטלוויזיה את טכסי ההלוויה ההמוני שנערך בקריית-שמונה. בגלל קדושת-השבת, נאמר, נידחה השידור. אולם מלבד קטע קצר וסתמי, שנמשך שניות ספורות, לא שודר תיאור ההלוויה גם במוצאי-שבת. היתה לכך סיבה טובה. הטלוויזיה לא יכלה לשדר את המעמד שהפך להפגנת זעם ומרי, מהחריפות ביותר שנערכו אי-פעם בישראל — נגד ממשלת ישראל ומנהיגיה.

אלפי תושבי קריית-שמונה, שטבת הי-

השר בורח מאימת ההמונן המשתולל, שאיים לערוך בו לינוץ, נאלץ שר-המישטרה שלמה הילל, נציגו היחיד של המישל באירוע מחריד זה, להסתלק מהמקום כל עוד נפשו בו, מוקף באנשי מישטרה ומישמר-הגבול.

השיירה הסראגית האחרונה בבית-העלמין של עיירת-הספר. הכאב וה

חיבוק של כאב, זעקת אב ששרט את פניו עד זובידם, צעקת